

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen JUDr. Josefem Jurasem, advokátem se sídlem Jiráskovo nám. 8, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2006, č.j. OAM-1355/VL-07-05-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2007, č. j. 63 Az 140/2006 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanoveného advokáta JUDr. Josefa Jurase **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 12. 2006, č.j. OAM-1355/VL-07-05-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný správně neudělil žalobci azyl podle ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádnou okolnost, která by mohla mít vliv na posouzení persekuce jeho osoby dle ust. § 12 zákona o azylu. Pouhé obavy žalobce, že by v případě návratu do země původu mohl být zadržen policií a uvězněn za to, že požádal v České republice o azyl, nezakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany, uvedený v ust. § 12 zákona o azylu. Ani legalizace pobytu není důvodem pro poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu. Dále se krajský soud vyjádřil jednotlivě k nesplnění důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu. Krajský soud posuzoval i dodržení procesního předpisu v průběhu správního řízení ve věci žalobce a uvážil, že žalovaný vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a ten následně správně právně kvalifikoval. Napadené rozhodnutí žalovaného považuje za přesvědčivé.

Proti citovanému rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnosti, v níž argumentoval důvody obsaženými v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel se domnívá, že soud nesprávně posoudil právní otázku udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, neboť v případě, že by se vrátil na Ukrajinu, mu hrozí smrt, když státní orgány nejsou schopny mu zabezpečit ochranu před mafií – dotírajícími věřiteli. Přitom u něj není dán žádný důvod, pro který by doplňkovou ochranu nešlo udělit. Je přesvědčen, že u něj existují důvodné obavy z hrozby nebezpečí v případě jeho návratu do vlasti, jež odůvodňují udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, neboť takové nebezpečí hrozí všem navrátilivším se uprchlíkům. Podle stěžovatele celé řízení trpělo vadou, neboť neměl tlumočníka do běloruského jazyka a seznámení s obsahem protokolu v ruském jazyce nebylo dostatečné.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší

správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

K námitce stěžovatele týkající se podmínek udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu je třeba nejdříve uvést následující: Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz, jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu. Stěžovatel se domáhá doplňkové ochrany s odvoláním na skutečnost, že mu hrozí nebezpečí ve vlasti, neboť takové nebezpečí hrozí každému, kdo z Běloruska odešel a poté se tam vrátí. Tento důvod odpovídá důvodu dle předchozí úpravy § 91 odst. 1 písm. a) bod 2. (Povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.) V daném případě lze tedy ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednoznačně shledat shodu a aplikovat tak právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu. Námitkou neúspěšných žadatelů o azyl, že jím hrozí nebezpečí po návratu do vlasti persekuce ze strany státních orgánů z důvodu, že požádali o azyl v jiném státě, se Nejvyšší správní soud již zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 6 Azs 45/2006 - 52, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 - 68, www.nssoud.cz.

Jestliže až nyní v podané kasační stížnosti stěžovatel opírá důvod, pro který mu měla být udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu, o hrozbu smrti při návratu na Ukrajinu, když státní orgány nejsou schopny mu zabezpečit ochranu před mafií – dotírajícími věřiteli, jde o důvod podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustný, neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač je zřejmé, že tak učinit mohl. Nutno upozornit, že stěžovatel je státním občanem Běloruské republiky, tudíž obavy spojené s návratem do vlasti ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu nelze vztahovat k Ukrajině.

Co se týče tvrzení stěžovatele ohledně nepřítomnosti tlumočníka do běloruského jazyka v průběhu správního řízení a nedostatečném seznámení s obsahem protokolu, jedná se o nová skutková tvrzení, které stěžovatel uplatnil poprvé až v řízení o kasační stížnosti, pročez se jimi Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. K obdobným námitkám Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS, v němž zaujal právní názor, že „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží*“.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2100 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za jeden úkon právní služby – doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 12. 2007. Nepřiznal mu náhradu právního úkonu první porada s klientem, neboť dle výslovného sdělení advokáta se nepodařilo navázat s klientem osobní kontakt a porada s klientem tak neproběhla. Soud advokátovi dále přiznal částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu